

Arrest

nr. 224 140 van 19 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en D. UNGER
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 november 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 april 2019.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat J. BRAUN *loco* advocaat D. ANDRIEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig verzoek om internationale bescherming deels steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet. Verzoeker verklaart dat hij nieuwe bewijzen heeft over zijn werk en dat zijn vader ontvoerd werd op 13 april 2018 omwille van zijn problemen en het feit dat hij hem aan documenten had geholpen. Zijn vader werd ook eerder al ondervraagd over hem door de personen die hem bedreigd hadden. Verder verklaart hij dat ook zijn vrouw persoonlijke problemen ondervond in Irak toen hij reeds vertrokken was en dat zijn twee zonen Mo. en Mu. verkracht werden door de ooms van zijn vrouw. Verzoekster verklaart dat zij na het vertrek van haar man door haar ooms werd meegenomen en gedwongen werd tot een huwelijk met haar neef en dat haar twee zonen Mo. en Mu. door een oom verkracht werden.

Ter staving van hun tweede verzoek leggen zij de volgende documenten neer: de identiteitskaarten van het hele gezin (origineel), twee badges van verzoeker zijn werk (origineel), drie documenten die verband houden met verzoeker zijn werk (kopieën), de klacht van hun (schoon)moeder m.b.t. de ontvoering van hun (schoon)vader (origineel) alsook de vertaling van deze documenten (origineel), een brief van hun advocaat (origineel), een enveloppe (origineel), een bewijs van DHL (origineel), een overlijdensakte van een familielid (origineel), de ontslagbrief van verzoeker (twee pagina's, origineel), een attest van de verstoting door de stam van verzoeker (origineel), en een usb met enkele familiefoto's, een foto van hun (schoon)ouders, een foto van hun (schoon)moeder, foto's van hun zoon met been in het gips, foto's van A.'s verwondingen die reeds in het dossier zitten, een foto van de badge van een collega van verzoeker, een videofragment van de ontvoering van hun (schoon)vader, een videofragment van hun (schoon)vader die thuis aankomt en enkele printscreens van de WhatsApp-conversatie waarin verzoeker de videobeelden doorgestuurd kreeg. Verzoeker liet op het persoonlijk onderhoud van 9 oktober 2018 een geluidsfragment horen waarin hun (schoon)vader bedreigd werd.

Verzoekers hun eerste verzoek werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 202 011 van 30 maart 2018 omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun asielrelaas.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk

groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekers spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

Verzoekers hebben medische verslagen van A. aan hun verzoekschrift gevoegd en stellen dat: "Bovendien is het medische rapport van Dr. T.(...) van 23 oktober 2018 interessant omdat het duidelijk stelt dat A.(...) deze medische problemen had als gevolg van bomfragmenten. Volgens deze specialist is de zaak dus volledig geloofwaardig en wordt deze door het CGVS (of door een tegenexpert) niet op geldige wijze aangevochten." De Raad merkt op dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen.

Verzoekers stellen voorts dat: "Verwerende partij stelt zich de vraag waarom de vervolgers van verzoeker zijn vader twee jaar na zijn vertrek, ontvoeren?"

Er werd geen vragen over dit onderwerp gesteld anders had hij het kunnen uitleggen. Volgens hem is het nochtans duidelijk : Hij had ervoor kunnen zorgen dat de procedure versneld zou zijn voor de terroristen, en dat was interessant voor bepaalde mensen natuurlijk.

Bovendien, was het ook zijn vader die telkens de verschillende documenten ging ophalen in de gevangenis enz. Dit kan gemakkelijk bewezen worden door het herlezen van de aanvullende nota van februari 2018 die voor de zitting verzonden werd en waarbij gesteld wordt dat de nieuwe stukken door de vader bekomen werden.

De vervolgers hebben dat opgevat en aangezien als een bewijs dat de vader nog steeds in contact is met verzoeker. Druk zetten op de vader heeft dus zeker zin voor de belagers van wie men trouwens weet dat een weigering tot samenwerking vaak verdwijningen van familieleden meebrengt. Dagelijks worden en in Bagdad lijken teruggevonden zonder dat er geweten wordt wat of hoe het gebeurde (zie algemene landeninformatie hieronder)."

Daargelaten de reden waarom de vervolgers van verzoeker zijn vader twee jaar na zijn vertrek zouden ontvoeren, wijst de Raad er op dat verzoekers heden verder borduren op en volharden in hun relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal, na een onderzoek ten gronde, en door de Raad bij bovenvermeld arrest ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoekers in het kader van hun huidig verzoek louter bijkomende verklaringen hebben afgelegd en stukken hebben voorgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun initiële relaas.

Verzoekers betwisten en bekritisieren, doch zij ontkrachten, noch weerleggen hetgeen in de bestreden beslissingen omtrent de voorgelegde documenten aangaande de ontvoering van verzoeker zijn vader en verzoeker zijn werkbades, wordt vastgesteld, met name: "Bovendien mag het verbazen dat de personen die u 2 jaar voor de ontvoering van uw vader dwongen tot medewerking, nog de moeite zouden ondernemen om u in het voorjaar van 2018 via uw vader te treffen. Uit uw eerdere verklaringen was gebleken dat die personen van u medewerking verwachtten om bv. gevangenen te laten ontsnappen uit de gevangenis of wapens binnen te smokkelen (CGVS I, p. 10). Hoe zij hun eigenlijke doel zouden kunnen bereiken met de ontvoering van uw vader is een raadsel. Dat zij uw vader zouden ontvoeren louter uit wraak op u wegens uw weigering tot medewerking is dan ook uiterst ongeloofwaardig aangezien u reeds 2 jaar eerder het land verliet. Ter bewijs van dit incident legt u een opname van de bewakingscamera's van uw ouderlijke huis neer. De videobeelden van de ontvoering van uw vader kunnen op zich dergelijke gebeurtenis echter niet aantonen. Op de beelden is te zien hoe een zwarte wagen tot stilstand komt, enkele gemaskerde personen een huis binnentreden en een man meenemen. Vervolgens stappen deze personen, met de man, in de wagen en rijden ze weg. Het aangezicht van de man in kwestie die wordt meegenomen is nauwelijks te zien. Met een ander beeldfragment toont u aan dat de man in kwestie wel degelijk uw vader is. Op dit fragment is te zien hoe een man naar het huis toe komt gewandeld en er vervolgens binnengaat. Het is niet duidelijk uit de fragmenten op te maken dat het in beide gevallen om dezelfde persoon gaat, noch dat het om uw vader zou gaan. Daarvoor zijn de beelden in geen geval duidelijk genoeg. Daarnaast is het niet mogelijk daadwerkelijk de ontvoering van uw vader aan te tonen met dergelijke beelden gezien het gemak waarmee deze geënceneerd kunnen worden. Hetzelfde kan gezegd worden over het WhatsApp gesprek met uw oom waarin hij u deze fragmenten doorstuurde en het audiofragment waarin uw vader in gesprek is met uw bedreigers. Het behoeft verder weinig betoog dat zowel een getypt gesprek via WhatsApp als een conversatie tussen 2 mannen in het Arabisch zéér eenvoudig zelf te maken zijn. Over de klacht die uw moeder indiende na de ontvoering van uw vader kan gezegd worden dat de waarde van dergelijke documenten zeer beperkt is. Het gaat hier namelijk om louter handgeschreven documenten die opnieuw zeer eenvoudig zelf te fabriceren zijn. De stukken waarmee u aldus de ontvoering van uw vader tracht aan te tonen zijn in geen geval voldoende bewijskrachtig om dit incident aan te tonen. Het is dan ook niet van die aard om de eerdere ongeloofwaardigheid van uw asiërelaas te herstellen.

(...)

U legt vervolgens ditmaal wel originele recentere werkbades voor die moeten aantonen dat u wel degelijk tot aan uw vertrek in de Taji gevangenis werkzaam was. Dat dergelijke badges bestaan kan echter zeer verbazen aangezien u ter verklaring voor het ontbreken van recente badges had verklaard op uw eerdere interviews dat jullie geen nieuwe badges meer kregen aangezien 'de afdeling zo corrupt

was dat er zelfs geen inkt meer was'. U verklaarde dat u in plaats van een badge een blad papier kreeg dat elke maand vernieuwd moest worden (CGVS I, p. 6). Op uw laatste persoonlijk onderhoud verklaart u nochtans dat u de witte badge die u nu voorlegt wel degelijk gebruikte en dat u van de groene badge wel documenten had verkregen dat u deze kon ophalen, maar u dit niet gedaan had aangezien u bezig was met de verzorging van A.(...) (CGVS III, p. 8). Er wordt u gevraagd naar een verklaring waarom u deze badges niet eerder vermeldde, waarop u antwoordt dat u eerder wel had verklaard dat uw badge was afgegeven maar dat u er nog niet om was gegaan (CGVS III, p. 8). Deze verklaring blijkt echter nergens uit een lezing van de voorgaande gehoorverlagen. U had dus nooit eerder iets vermeld van deze recente badges. U wordt eveneens geconfronteerd met uw eerdere verklaringen in verband met corruptie op de afdeling als uitleg voor het ontbreken van deze recente badges, waarop u repliceert dat er inderdaad corruptie was, dat u inderdaad documenten had gekregen en dat slechts één van de 2 badges belangrijk was. U antwoordt aldus wat naast de vraag en geeft geenszins een verklaring voor het niet eerder vermelden van het bestaan van deze badges (CGVS III, p. 8). Aangezien u over het al dan niet hebben van de meest recente badges compleet tegenstrijdige verklaringen aflegt, ontstaat het vermoeden dat u deze badges hebt bekomen enkel met de bedoeling om uw ongelooftwaardig relaas te staven en dat deze dus vals zijn."

Het betoog dat: "Het feit dat verzoekster dit vervolgingsfeit niet vroeger durfde te zeggen is ten eerste omdat ze nooit gedacht zou hebben dat het verzoek geweigerd zou zijn gezien het profiel en de problemen die haar familie reeds kende. Ten tweede, is het vaak wel zo dat er veel meer ingegaan wordt op de « politieke » problemen van de man en minder op de specifieke problemen van de vrouw. Het zijn ook heel persoonlijke belevenissen die niet gemakkelijk besproken kunnen worden vanaf het begin. Bovendien, wensen verzoekers te volharden in hun eerder verklaringen en zijn van mening dat de manier waarop ze de feiten verteld hebben hoogstens geloofwaardig zijn.", biedt geen verschoning voor het feit dat verzoekers tijdens hun vorig verzoek geen melding hebben gemaakt omtrent de problemen met de ooms van verzoekster.

Met betrekking tot de tegenstrijdigheid over het aantal keren dat er gebeld werd door de ooms, stellen verzoekers dat verzoekster niet wilde dat verzoeker nog meer stress zou hebben, dat het feit dat verzoekster verzoeker niet op de hoogte heeft gebracht van alle bijzonderheden van haar problemen, geen bewijs is dat deze problemen niet bestonden, aangezien zij wist dat verzoeker zelf reeds onder druk stond vanwege zijn werk en de gezondheidstoestand van hun zoon, merkt de Raad op dat indien verzoekers werkelijk een ernstige vrees voor vervolging koesterden, namelijk kon worden verwacht dat zij het in het kader van hun verzoek en voorafgaand aan hun respectieve gehoren bij het CGVS terdege zouden hebben gehad en elkaar zouden hebben geïnformeerd over de cruciale elementen in hun relaas. Dat zij dit blijkbaar niet deden, doet bijgevolg afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van dit relaas.

Een algemene verwijzing naar verzoeker zijn profiel, artikels en rapporten, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke.

6. Waar verzoekers in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Bagdad betwisten en verwijzen naar artikels en rapporten, om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Bagdad niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de situatie in Bagdad actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers slagen er niet in de informatie van verweerder in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

7. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te

worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 april 2019, voeren verzoekende partijen aan dat door de problemen die eerste verzoekende partij heeft gekend, ook hun (schoon)vader werd ontvoerd en gedood, en dat zij ter ondersteuning van dit feit een overlijdensakte hebben ingediend (zie aanvullende nota). Verzoekende partijen verduidelijken tevens dat een werkpas voor eerste verzoekende partij als cipier enkel afgegeven wordt in de mate dat de cipier voor het Ministerie van Justitie werkt, wat in haar geval niet zo was. Zij lichten hieromtrent voorts toe dat de badge van eerste verzoekende partij haar tewerkstelling gedurende 2015 ingeleverd werd, en zij voor haar dienst in 2016 een document had ontvangen waarin werd gesteld dat zij haar badge van 2016 kon ophalen, wat zij niet heeft gedaan omdat zij veel zorgen had voor haar zoon. Verzoekende partijen stellen dat hun twee zonen reeds werden aangevallen en hun zoon A. zelfs twee keer. Verzoekende partijen vervolgen dat uit het medisch rapport van Dr. Troisfontaines duidelijk blijkt dat de verwondingen die hij heeft opgelopen te wijten waren aan bomfragmenten. Verzoekende partijen menen dan ook dat de verschillende medische documenten hun problemen ondersteunen. Op vraag van tweede verzoekende partij wordt zij achter gesloten deuren en zonder haar familie (echtgenoot en kinderen) gehoord. Tweede verzoekende partij wijst op de ontvoering van haar en de kinderen door haar oom, en meent dat niemand naar haar verhaal wil luisteren. Zij vertelt dat haar oom haar onder druk zet om van haar echtgenoot te scheiden omdat zij een verschillende religie hebben en dat hij van de gelegenheid gebruik maakte, toen haar echtgenoot met A. voor verzorging naar het buitenland was, om haar en de kinderen te ontvoeren en te verkrachten. Verzoekende partijen hebben ter ondersteuning van tweede verzoekende partij haar preciaire psychisch/medische toestand een aanvullende nota neergelegd die aantoont dat zij specifieke en eigen problemen heeft bij een eventuele terugkeer naar Bagdad.

4.2.1. In 's Raads arrest nr. 202 011 van 30 maart 2018 wordt het volgende gesteld naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming: *“Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers er niet in geslaagd zijn de vastgestelde ongelooftwaardigheden in een ander daglicht te stellen. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in 2013 en tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst nog werkte als cipier in de Taji-gevangenis, kan hij zich verder ook niet dienstig beroepen op de landeninformatie waarop hij zich beroept om aannemelijk te maken dat hij, als cipier, zou behoren tot een kwetsbare groep en dat zijn tewerkstelling alleen al zijn vrees voor vervolging rechtvaardigt.*

Hij moet immers enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, hetgeen hij door zijn ongeloofwaardige verklaringen, heeft nagelaten te doen. Een schending van artikel 4, §1 van het PR CGVS omdat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat verzoeker zou behoren tot een kwetsbare groep, zoals hij wil doen aannemen, blijkt dan ook niet.(...)”.

4.2.2. Ter ondersteuning van hun volgende verzoek hebben verzoekende partijen verschillende documenten ingediend: de identiteitskaarten van het hele gezin (origineel), twee badges van verzoeker zijn werk (origineel), drie documenten die verband houden met verzoeker zijn werk (kopieën), de klacht van hun (schoon)moeder m.b.t. de ontvoering van hun (schoon)vader (origineel) alsook de vertaling van deze documenten (origineel), een brief van hun advocaat (origineel), een enveloppe (origineel), een bewijs van DHL (origineel), een overlijdensakte van een familielid (origineel), de ontslagbrief van verzoeker (twee pagina's, origineel), een attest van de verstoting door de stam van verzoeker (origineel), en een usb met enkele familiefoto's, een foto van hun (schoon)ouders, een foto van hun (schoon)moeder, foto's van hun zoon met been in het gips, foto's van A.'s verwondingen die reeds in het dossier zitten, een foto van de badge van een collega van verzoeker, een videofragment van de ontvoering van hun (schoon)vader, een videofragment van hun (schoon)vader die thuis aankomt en enkele printscreens van de WhatsApp-conversatie waarin verzoeker de videobeelden doorgestuurd kreeg. Verzoeker liet op het persoonlijk onderhoud van 9 oktober 2018 een geluidsfragment horen waarin hun (schoon)vader bedreigd werd.

Verzoekende partijen voeren thans ook aan dat door de problemen die eerste verzoekende partij heeft gekend, ook hun (schoon)vader werd ontvoerd en gedood, en dat zij ter ondersteuning van dit feit een overlijdensakte hebben ingediend (zie aanvullende nota).

4.2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de documenten ingediend naar aanleiding van hun tweede verzoek om internationale bescherming werden beoordeeld door de commissaris-generaal: *“Bovendien mag het verbazen dat de personen die u 2 jaar voor de ontvoering van uw vader dwongen tot medewerking, nog de moeite zouden ondernemen om u in het voorjaar van 2018 via uw vader te treffen. Uit uw eerdere verklaringen was gebleken dat die personen van u medewerking verwachtten om bv. gevangenen te laten ontsnappen uit de gevangenis of wapens binnen te smokkelen (CGVS I, p. 10). Hoe zij hun eigenlijke doel zouden kunnen bereiken met de ontvoering van uw vader is een raadsel. Dat zij uw vader zouden ontvoeren louter uit wraak op u wegens uw weigering tot medewerking is dan ook uiterst ongeloofwaardig aangezien u reeds 2 jaar eerder het land verliet. Ter bewijs van dit incident legt u een opname van de bewakingscamera's van uw ouderlijke huis neer. De videobeelden van de ontvoering van uw vader kunnen op zich dergelijke gebeurtenis echter niet aantonen. Op de beelden is te zien hoe een zwarte wagen tot stilstand komt, enkele gemaskerde personen een huis binnentreden en een man meenemen. Vervolgens stappen deze personen, met de man, in de wagen en rijden ze weg. Het aangezicht van de man in kwestie die wordt meegenomen is nauwelijks te zien. Met een ander beeldfragment toont u aan dat de man in kwestie wel degelijk uw vader is. Op dit fragment is te zien hoe een man naar het huis toe komt gewandeld en er vervolgens binnengaat. Het is niet duidelijk uit de fragmenten op te maken dat het in beide gevallen om dezelfde persoon gaat, noch dat het om uw vader zou gaan. Daarvoor zijn de beelden in geen geval duidelijk genoeg. Daarnaast is het niet mogelijk daadwerkelijk de ontvoering van uw vader aan te tonen met dergelijke beelden gezien het gemak waarmee deze geënceneerd kunnen worden. Hetzelfde kan gezegd worden over het WhatsApp gesprek met uw oom waarin hij u deze fragmenten doorstuurde en het audiofragment waarin uw vader in gesprek is met uw bedreigers. Het behoeft verder weinig betoog dat zowel een getypt gesprek via WhatsApp als een conversatie tussen 2 mannen in het Arabisch zéér eenvoudig zelf te maken zijn. Over de klacht die uw moeder indiende na de ontvoering van uw vader kan gezegd worden dat de waarde van dergelijke documenten zeer beperkt is. Het gaat hier namelijk om louter handgeschreven documenten die opnieuw zeer eenvoudig zelf te fabriceren zijn. De stukken waarmee u aldus de ontvoering van uw vader tracht aan te tonen zijn in geen geval voldoende bewijskrachtig om dit incident aan te tonen.”*

Verzoekende partijen verduidelijken tevens dat een werkpas voor eerste verzoekende partij als cipier enkel afgegeven wordt in de mate dat de cipier voor het Ministerie van Justitie werkt, wat in haar geval niet zo was. Zij lichten hieromtrent voorts toe dat de badge van eerste verzoekende partij haar tewerkstelling van 2015 ingeleverd werd, en zij voor haar dienst in 2016 een document had ontvangen waarin werd gesteld dat zij haar badge van 2016 kon ophalen, wat zij niet heeft gedaan omdat zij veel zorg had voor haar zoon. De Raad merkt, net zoals de commissaris-generaal, op dat het feit dat voorgaande badges zouden bestaan echter ten zeerste verbazen aangezien eerste verzoekende partij ter verklaring voor het ontbreken van recente badges had verklaard op haar eerste persoonlijk

onderhoud op het CGVS dat zij geen nieuwe badges meer kregen aangezien *“de afdeling zo corrupt was dat er zelfs geen inkt meer was”*. Eerste verzoekende partij verklaarde dat zij in plaats van een badge een blad papier kreeg dat elke maand vernieuwd moest worden (gehoorverslag 14 december 2016 van eerste verzoekende partij, p. 6). Eerste verzoekende partij had dus nooit eerder iets vermeld van deze recente badges tijdens haar vorig verzoek. Daargelaten het voorgaande betoog omtrent deze badges, wijst de Raad er op dat aangezien eerste verzoekende partij over het al dan niet hebben van de meest recente badges compleet tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, het vermoeden ontstaat dat zij deze badges heeft bekomen enkel met de bedoeling om haar ongeloofwaardig relaas te staven en dat deze dus vals zijn. Dit wordt nog meer versterkt door het feit dat op deze badges Engelse spellingsfouten terug te vinden zijn die op officiële documenten toch niet zouden mogen voorkomen: *“Expier 31/12/2016”, “Ministry of justce”, en “Iraqi Correctton”*. Daarnaast wijst de Raad er nogmaals op dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (Landeninformatie *“COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude”*).

Met betrekking tot de overlijdensakte met vertaling, merkt de Raad op dat dit document een fotokopie betreft. De Raad hecht geen bewijswaarde aan fotokopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn. Daarnaast merkt de Raad op dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (Landeninformatie *“COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude”*).

Deze documenten kunnen derhalve niet volstaan om de waarachtigheid van het vluchtrelaas vast te stellen en de beoordeling naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming in een ander daglicht te stellen.

4.2.4. Wat hun verklaringen tijdens het tweede verzoek betreffen dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen heden verder borduren op en volharden in hun relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en door de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Gelet op de vaststelling dat verzoekende partijen in het kader van hun huidig verzoek louter bijkomende verklaringen hebben afgelegd over de problemen naar aanleiding van de tewerkstelling van eerste verzoekende partij en een aantal stukken hebben voorgelegd die niet kunnen volstaan om de waarachtigheid van het vluchtrelaas vast te stellen, komt de commissaris-generaal terecht tot de conclusie dat voor wat betreft het relaas van verzoekende partijen er geen nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partijen in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

4.3. Tweede verzoekende partij wijst op de ontvoering van haar en de kinderen door haar oom, en meent dat niemand naar haar verhaal wil luisteren. Zij vertelt dat haar oom haar onder druk zet om van haar echtgenoot te scheiden omdat zij een verschillende religie hebben en dat hij van de gelegenheid gebruik maakte, toen haar echtgenoot met A. voor verzorging naar het buitenland was, om haar en de kinderen te ontvoeren en te verkrachten. De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal terecht tot de conclusie is gekomen dat aan deze voorgehouden problemen geen geloof kan worden gehecht zoals blijkt uit de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissingen: *“Wat betreft de verklaringen die u en uw echtgenote afleggen met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, met name de gebeurtenissen die uw vrouw en uw kinderen meemaakten toen u reeds Irak had verlaten met uw zoon A.(...), moet worden benadrukt dat deze niet overtuigen om de volgende redenen (Verklaring volgend verzoek, vraag 21, Verklaring volgend verzoek echtgenote, vraag 15).*

Voorafgaand wordt opgemerkt dat noch u noch uw vrouw tijdens jullie eerste verzoek of tijdens de beroepsprocedure enige melding maakten van problemen met de ooms van uw echtgenote. Hoewel enigszins te begrijpen valt dat bepaalde incidenten moeilijk te bespreken zijn, kan toch verwacht worden dat jullie op een bepaald moment reeds aangaven dat er tegenstand kwam met betrekking tot jullie gemengde huwelijk of dat er sprake was van bedreigingen ten aanzien van uw vrouw. Er werd op uw eerste persoonlijk onderhoud indirect naar gevraagd maar u gaf nergens aan problemen te kennen omwille van uw huwelijk (CGVS I, p. 2). Ook tijdens de beroepsprocedure gaven jullie nergens enige blijk van familiale problemen omwille van het huwelijk. Deze vaststelling maakt dat er reeds twijfels ontstaan omtrent de geloofwaardigheid van deze problemen.

Voorts stelt het CGVS vast dat uw gedrag bij uw vertrek uit Irak in zeer sterke mate onaannemelijk blijkt te zijn.

Zowel u als uw echtgenote verklaren namelijk dat er gedurende enkele jaren (reeds vanaf de moord op uw schoonbroer, zijnde in 2005), telefoontjes werden gepleegd naar uw echtgenote door haar ooms. Tijdens deze gesprekken maanden zij uw vrouw aan u te verlaten en lieten zij hun ongenoegen blijken omtrent jullie gemengde huwelijk, u bent namelijk sjiit terwijl uw vrouw soenniet is. Ze dreigden ook haar bloed te vergieten indien zij niet terug kwam (CGVS III, p. 5). Dat jullie deze bedreigingen serieus namen blijkt uit uw verklaringen dat u telkens mee ging met uw vrouw wanneer zij haar moeder ging bezoeken en u haar daar nooit alleen liet (CGVS III, p. 5). Aangezien de ooms van uw vrouw het adres van uw schoonmoeder kenden, is het begrijpelijk dat u haar in het licht van de doodsbedreigingen altijd vergezeld (CGVS III echtgenote, p. 4). In dit opzicht kan het dan ook niet overtuigen dat u bij uw vertrek uit Irak uw vrouw en kinderen naar uw schoonmoeder liet gaan, een locatie die de ooms kennen én waar u ze nooit eerder alleen liet, en niet naar bv. uw eigen familie waar u en uw vrouw eerder al verbleven. Uw ouders wonen namelijk in de Al Shoula wijk (Kadhimiya) (DVZ verklaringen 15, 1ste verzoek), een sterk sjiitische regio in Bagdad, waardoor uw vrouw en kinderen daar zeer veilig zouden zijn voor haar ooms die haar omwille van sektarische redenen zouden willen meenemen. Uw bewering als zou het onveilig zijn bij uw familie kan niet worden aangenomen, gezien de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen omwille van uw werk (CGVS III, p. 2), waardoor u geen verklaring kon bieden voor uw onaannemelijk gedrag. Deze vaststelling tast reeds de geloofwaardigheid van deze feiten zeer ernstig aan.

Daarenboven bent u in opvallende mate onwetend over de frequentie van de telefoontjes naar uw vrouw én hierover ook nog tegenstrijdig met de verklaringen van uw vrouw. Uw echtgenote verklaart dat de ooms haar tijdens de rouwceremonie van haar broer voor de eerste maal aanspraken en aanspoorden u te verlaten. Nadien belden ze haar een aantal keer op, steeds met lange tijd tussen, in totaal zo'n 2 à 3 keer. De laatste keer zou in 2014 geweest zijn (CGVS III echtgenote, p. 4). Volgens de verklaringen van uw echtgenote werd zij dus in 2005 voor de eerste maal persoonlijk bedreigd en nadien nog enkele keren telefonisch, steeds met een lange periode van een aantal jaar tussen. Zij sprak over een totaal van 2 à 3 keer, de laatste keer in 2014, een aantal maanden dus voor uw vertrek. U situeert het begin van de telefoontjes ook in 2005. U stelt daarentegen dat ze haar de hele tijd bleven bellen, wat meteen ook verklaart waarom u haar altijd vergezeld wanneer zij haar moeder bezocht (CGVS III, p. 5). Verder verklaart u dat de ooms haar volgens haar eigen verklaringen bleven bellen, waarschijnlijk om de zoveel maanden maar u dit niet kan bevestigen. U bevestigt uiteindelijk dat de ooms uw vrouw gedurende ongeveer 9 jaar om de zoveel maanden belden (CGVS III, p. 6). Dit blijkt dus veel frequenter te zijn dan de 2 à 3 keer zoals uw vrouw het verklaarde. Niet enkel blijken uw verklaringen omtrent de frequentie van de bedreigingen ten aanzien van uw vrouw compleet tegenstrijdig met de verklaringen van uw echtgenote, er blijkt ook een grote mate van onwetendheid uit. U verklaart dan wel dat uw vrouw u er weinig over vertelde om u te sparen, gezien de ernst van de bedreigingen van de ooms kan evenwel verwacht worden dat u zelf op de hoogte blijft van en navraag doet naar die bedreigingen. U weet zelfs niet wanneer het laatste telefoontje is geweest (CGVS III, p.6). Dit betekent dat u bij uw vertrek uit Irak bij uw vrouw geen navraag deed naar de actualiteit van haar probleem met de ooms. Aangezien u op de hoogte was van de doodsbedreigingen en eerder wel veiligheidsmaatregelen nam – het begeleiden naar haar moeder – is het zeer onaannemelijk dat u Irak verliet zonder u wel degelijk te vergewissen van de veiligheid van uw gezin, te meer (zoals in vorige paragraaf werd beschreven) zij na uw vertrek bij haar moeder verbleef. De vaststelling dat u dit niet deed tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Daarnaast is uw echtgenote zelf ook tegenstrijdig over de dag waarop zij door haar ooms werd meegenomen. Op de DVZ had zij namelijk verklaard dat dit gebeurd was op 22 of 23 mei 2016 (Verklaring volgend verzoek vrouw, vraag 15). Er wordt haar op het persoonlijk onderhoud op het CGVS nogmaals gevraagd op welke dag ze werd meegenomen aangezien deze data zich situeren in de periode dat u nog in Irak was. Uw vrouw antwoordt dat het op 20 of 21 juli zou kunnen zijn, als ze het vergelijkt met het moment van het vertrek (CGVS III vrouw, p. 5). Ten eerste verbaast het al dat uw vrouw er niet in slaagt de datum van de dag van haar ontvoering precies te kunnen weergeven. Vervolgens is zij tegenstrijdig met haar verklaringen op de DVZ. Zij verklaart dat ze op de DVZ wel degelijk 7 (als in de 7de maand) en niet 5 had gezegd (CGVS III vrouw, p. 5-6). Dit verklaart echter nog steeds niet waarom niet enkel de maanden maar ook de dagen (20-21, dan wel 22-23) tegenstrijdig zijn. Dat uw vrouw geen coherente verklaringen kan afleggen over de dag waarop zij werd meegenomen, een gebeurtenis die ongetwijfeld in haar geheugen gegrift zou moeten staan, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis.

Het is vervolgens uiterst bevreemdend dat zowel u als uw vader geen enkele concrete inspanningen ondernamen om uw vrouw te bevrijden.

Er wordt u gevraagd waarom niemand de autoriteiten verwittigde en u verklaart dat de politie niks kan doen tegen een sektarisch probleem en dat de politiekantoren door sjjiitische milities gecontroleerd worden (CGVS III, p. 4). Uw vrouw verklaart dat ook haar moeder niks kon doen aangezien de politie zou zeggen dat ze is meegenomen door de ooms en dat ze enkel zouden zeggen dat het om eerwraak gaat als ze vermoord zou worden (CGVS III vrouw, p. 9). Er kan echter de vraag worden gesteld in welke mate dergelijke gebeurtenis zoals deze door jullie werd voorgesteld nog als eerwraak kan worden aanzien. Jullie waren namelijk als sinds 2001 gehuwd en hadden reeds 4 kinderen. Er kan daarbij ook niet ingezien worden hoe in deze situatie nog sprake kon zijn van een religieus huwelijk tussen uw vrouw en haar neef, aangezien zij reeds jaren getrouwd was en 4 kinderen heeft op dat moment. In dit opzicht is het nog opmerkelijker dat niemand van uw (schoon)familie de autoriteiten verwittigde. Het gaat hier tenslotte om de ontvoering van een vrouw en 3 kinderen op klaarlichte dag.

Daarnaast heeft uw echtgenote uw schoonmoeder niet eens laten weten dat zij veilig bij uw vader was nadat zij wist te ontsnappen. Dat zij dit niet deed terwijl uw schoonmoeder aanwezig was op het moment dat zij en de kinderen door haar ooms werden meegenomen is opnieuw zeer bevreemdend (CGVS III echtgenote, p. 8). Verder bleek ook dat uw echtgenote op geen enkel moment bij haar moeder informeerde naar haar ooms, wat toch opmerkelijk is aangezien verwacht kan worden dat zij nagaat in welke mate de nog een gevaar voor haar en de kinderen zouden vormen. Jullie hadden namelijk eerder reeds een weigeringsbeslissing ontvangen (CGVS III echtgenote, p. 9-10) .

Verder is het uiterst eigenaardig dat uzelf en uw echtgenote gedurende jaren geen bijkomende concrete problemen met de ooms ondervonden. U begeleidde uw vrouw dan wel steeds naar het huis van haar moeder indien zij op bezoek ging, dan nog kan het verwonderen dat zij nooit eerder een poging ondernamen om met u en uw echtgenote ook maar bv. in gesprek te gaan of dat zij jullie verder persoonlijk kwamen bedreigen (CGVS III, p. 5-6, CGVS III echtgenote, p. 4). Dat dit niet gebeurde terwijl uw echtgenote wel met de dood bedreigd werd door haar ooms is zeer verwonderlijk. Hierdoor is het zeer frappant dat de ooms plotseling zouden overgaan tot de wel zéér ernstige daden zoals deze door u en uw vrouw omschreven werden. De ooms zouden u en uw vrouw jaren relatief met rust gelaten hebben, het beperkt aantal telefoonoproepen aan uw vrouw hierbij buiten beschouwing gelaten, en dan in die enkele weken tijd dat zij bij uw schoonmoeder verbleef, overgaan tot niet enkel de ontvoering van uw vrouw en de kinderen, maar ook tot een gedwongen huwelijk tussen uw vrouw en haar neef én de verkrachting van 2 van uw zonen (CGVS III, p. 2-6). Dergelijke drastische acties na bijna 10 jaar nauwelijks contact met de ooms, doen verder twijfels rijzen in verband met deze incidenten.

Tot slot vermoedt het CGVS dat uw vrouw de betrokkenheid van haar ooms ten aanzien van haar broer groter trachtte voor te stellen dan ze in werkelijkheid was om haar eigen relaas kracht bij te zetten. Wat betreft de zoektocht van de ooms naar uw vermiste schoonbroer dient immers het volgende te worden opgemerkt: Uw echtgenote had aangegeven dat haar ooms gedurende 2 dagen naar haar broer op zoek waren toen hij verdwenen was en zij hen toen voor het eerst zag (CGVS III echtgenote, p. 3). Op het eerste persoonlijk onderhoud had u echter aangegeven dat uw schoonbroer bij de deur stond en werd doodgeschoten. Dit wijst dus niet op een ontvoering en het later terugvinden van zijn lijk in het vuilnis, zoals uw echtgenote beweerde op haar laatste persoonlijke onderhoud (CGVS I, p. 4 + CGVS III echtgenote, p. 3). De vaststelling dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent de precieze omstandigheden van uw schoonbroers overlijden doet, zoals eerder aangehaald, vermoeden dat uw vrouw de betrokkenheid van haar ooms bij zijn ontvoering (waar eerder nooit sprake van was) en overlijden groter wil voorstellen dan ze in werkelijkheid was om zo haar bewering dat zij en haar broer 'hun kinderen' blijven en het motief voor haar eigen ontvoering door de ooms te staven.

Alle bovenstaande elementen samengenomen, maken dat jullie verklaringen omtrent de problemen met de ooms van uw echtgenote geloofwaardigheid missen." Verzoekende partijen werpen geen ander licht op deze vaststellingen.

4.4. Gelet echter op de volgende vaststellingen wijzigt de Raad zijn standpunt in de beschikking.

4.4.1. Uit het medisch attest van 5 juni 2019 blijkt, via een aanvullende nota overgemaakt aan de Raad, dat tweede verzoekende partij zich in een zeer precare psychisch/medische toestand bevindt. Dit blijkt tevens uit de verklaringen ter terechtzitting die tweede verzoekende partij heeft afgelegd achter gesloten deuren.

4.4.2. Via een aanvullende nota hebben verzoekende partijen een medisch attest van 7 maart 2019 over hun zoon A. voorgelegd.

Gelet op de medische attesten van hun zoon A. ingediend tijdens hun eerste verzoek en huidig verzoek om internationale bescherming, dient te worden vastgesteld dat de ernstige medische situatie van hun zoon A. niet wordt betwist.

Niettegenstaande deze medische attesten geen sluitend bewijs vormen voor de omstandigheden waarin hun zoon A. deze verwondingen heeft opgelopen, dient te worden vastgesteld dat uit het medisch attest van Dr. Troisfontaines van 23 oktober 2018, gevoegd aan hun verzoekschrift, blijkt dat de verwondingen die A. heeft opgelopen te wijten waren aan bomfragmenten.

In het medisch attest van 7 maart 2019 wordt bevestigd dat de verwondingen opgelopen door A. compatibel zijn met het relaas van verzoekende partijen. Rekening houdend met wat vooraf gaat (gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas) is de Raad van oordeel dat A. op een andere wijze slachtoffer is geworden van een bomexplosie. Gelet op de veiligheidssituatie in Bagdad is de Raad van oordeel dat niet uit te sluiten valt dat A. het slachtoffer is geworden van willekeurig geweld. Uit dit laatste medisch attest blijkt tevens dat de gezondheidstoestand van het A. *“particulièrement grave”* is, en dat het noodzakelijk is dat hij in de toekomst om verschillende medische redenen wordt opgevolgd.

4.4.3. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

De Raad stelt vast dat in voornoemd arrest nr. 202 011 van 30 maart 2018 een beoordeling is gegeven over artikel 48/7: *Stuk 5 ten slotte is het advies van de ambtenaar-geneesheer van de dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarin die de medische problemen van de zoon van verzoekers, A.(...), vaststelt. Het klopt dat de ernstige medische situatie van de zoon van verzoekers niet wordt betwist, ook niet in de bestreden beslissing, maar hierna zal blijken dat aan de omstandigheden waarin A.(...) zijn verwondingen opliep geen geloofwaardigheid kan worden gehecht en dat verzoekers en hun gezin niet aannemelijk maken dat zij en hun gezin reeds werden vervolgd. Om die reden kan artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet geen toepassing vinden.”*

De Raad is echter van oordeel dat niet kan worden ontkent dat A. *“in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan”* en dat geenszins werd onderzocht of *“er goede redenen zijn om aan te nemen dat die (...) ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

4.4.4. Ernstige schade wordt krachtens artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet omschreven als volgt:

“§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De gezondheidstoestand van tweede verzoekende partij en haar zoon A. dienen te worden meegenomen in de algehele beoordeling, vermits met de betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus de vraag rijst of in hoofde van verzoekende partijen persoonlijke omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

4.4.5. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat in hoofde van A. *“er goede redenen zijn om aan te nemen dat die (...) ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen”*. Aangezien de bestreden beslissing geen motivering in die zin bevat, kan de Raad slechts vaststellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kort is gekomen aan de onderzoeksplicht die op hem rust. Tevens dient te worden vastgesteld dat bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming 48/4, c) van de Vreemdelingenwet geen enkele rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van het gezin die tot gevolg (kunnen) hebben dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5. In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 oktober 2018 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS